RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
9. november 1999 *

I sag T-114/99,

CSR Pampryl SA, La Courneuve (Frankrig), ved advokat Dominique Couturier-Heller, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent José Luis Iglesias Buhigues, og Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 378/1999 af 19. februar 1999 om tilføjelse i bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 om optagelse af visse betegnelser i det register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 46, s. 13), for så vidt som betegnelserne »Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer« ved denne forordning registreres som beskyttede oprindelsesbetegnelser,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C.W. Bellamy og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Rådets forordning (EØF) nr. 2081/91 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1, herefter »forordning nr. 2081/92«) indeholder ifølge artikel 1 regler for fællesskabsbeskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for visse landbrugsprodukter og levnedsmidler.

2 Ved en oprindelsesbetegnelse forstås ifølge artikel 2, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2081/92 navnet på et område, et bestemt sted eller, i undtagelsestilfælde, et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette bestemte land, og hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område.

3 Når betegnelsen på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel registreres som en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB), opnår det en fællesskabsretlig beskyttelse. Betegnelsen skal opfylde de betingelser, der er fastsat i forordning nr. 2081/92, og navnlig være i overensstemmelse med en varespecifikation som omhandlet i forordningens artikel 4.

4 Artikel 5, 6 og 7 i forordning nr. 2081/92, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3), fastsætter en registreringsprocedure, der giver enhver sammenslutning — hvorved forstås en organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel — eller på visse betingelser enhver fysisk eller juridisk person mulighed for at indgive en ansøgning om registrering af en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse for de landbrugsprodukter eller levnedsmidler, som de selv fremstiller eller tilvirker, og som har oprindelse i et bestemt geografisk område. Ansøgningen skal indgives i den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen, som offentliggør de oplysninger, der er nærmere angivet i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92, i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, hvis den finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse.

5 Artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»Modtager Kommissionen ingen indsigelser i henhold til artikel 7, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register benævnt 'register over beskyttede

oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser', der indeholder navnene på vedkommende sammenslutninger og kontrolorganer.«

6 Artikel 7 i forordning nr. 2081/92, som ændret ved den tidligere nævnte forordning nr. 535/97 af 17. marts 1997, bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

4. For at kunne tages til følge skal indsigelsesmeddelelsen:

— enten påvise, at betingelserne i artikel 2 ikke er opfyldt

— eller påvise, at registreringen af det foreslåede navn vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt har været på markedet i mindst fem år inden den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse

— eller præcisere de omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at det navn, som er søgt registreret, er en artsbetegnelse.

5. Såfremt en indsigelse kan tages til følge i henhold til stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med deres interne procedurer inden tre måneder. Hvis:

a) enighed opnås, meddeler de pågældende medlemsstater Kommissionen alle enkeltheder i forbindelse med den opnåede enighed, samt ansøgerens og den indsigende parts synspunkter. Såfremt de oplysninger, der modtages i medfør af artikel 5, ikke har undergået ændringer, følger Kommissionen fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4. I modsat fald indleder den på ny fremgangsmåden i artikel 7

b) enighed ikke opnås, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 15 under hensyntagen til loyal skik og brug og den faktiske risiko for

forveksling. Besluttes det at lade registrering ske, foretager Kommissionen offentliggørelse efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4.«

Sagens faktiske omstændigheder

7 Sagsøgeren fremstiller forskellige sorter af cider, som selskabet har markedsført siden 1988 under forskellige varebetegnelser, som indeholder angivelsen »Pays d'Auge«.

8 Ved den franske regerings dekret af 19. marts 1996 blev betegnelsen »Pays d'Auge« registreret på nationalt plan som en kontrolleret oprindelsesbetegnelse. Herefter indgav sagsøgeren et annullationssøgsmål ved Frankrigs Conseil d'État til prøvelse af dette dekret under henvisning til, at de franske myndigheder ikke længere siden ikrafttrædelsen af forordning nr. 2081/92 havde kompetence til at yde en sådan beskyttelse ved dekret.

9 Ved skrivelse af 17. april 1997 gav den franske regering i medfør af artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 Kommissionen meddelelse om en ansøgning, der var indsendt af en sammenslutning, som var oprettet med henblik på fremme af cidere fra Pays d'Auge, og hvorved betegnelserne »Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer« ønskedes registreret som beskyttede oprindelsesbetegnelser.

10 Denne ansøgning blev i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 offentliggjort i EF-Tidende C 120 af 18. april 1998.

11 Ved skrivelse af 13. oktober 1998 tilsendte sagsøgeren den kompetente franske myndighed en meddelelse om indsigelse mod registreringen i henhold til artikel 7 i forordning 2081/92 og anmodede om, at indsigelsen blev videresendt til Kommissionen inden for den fastsatte frist, dvs. inden den 18. oktober 1998. Sagsøgeren gjorde gældende, at ansøgningen om registrering stred mod artikel 2 i forordning nr. 2081/92, da den dels vedrørte et produkt, som ikke har nogen særlige kendetegn hvad angår den anbefalede produktionsmetode, dels da den produktionsmetode, som er foreskrevet i den i ansøgningen vedlagte varespecifikation, er overdrevent restriktiv.

12 En kopi af denne meddelelse om indsigelse blev videresendt samme dag af sagsøgerens advokat til Kommissionen.

13 Ved skrivelse af 16. oktober 1998 gav chefen for produktions- og markedsafdelingen ved det franske Landbrugs- og Fiskeriministeriums direktorat for produktion og handel sagsøgeren meddelelse om, at selskabets indsigelse ikke opfyldte betingelserne for en behandling i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, hvorfor den ikke ville blive videresendt til Kommissionen, navnlig da der allerede under proceduren for godkendelse af oprindelsesbetegnelsen på nationalt plan var blevet taget hensyn til de grunde, som indsigelsen var baseret på. Den 16. december 1998 indgav sagsøgeren et annullationssøgsmål ved Frankrigs Conseil d'État til prøvelse af denne afgørelse.

14 Ved skrivelse og telefax af 19. oktober 1998 meddelte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug (GD VI) Frankrigs faste repræsentant ved Den Europæiske Union, at generaldirektoratets tjenestegrene den 13. og 15. oktober 1998 havde modtaget en kopi af tre meddelelser om indsigelser over for den pågældende ansøgning om registrering, herunder sagsøgerens. Han understregede, at hvis registreringen af de pågældende betegnelser skadede et eksisterende varemærke eller produkter, som lovligt havde

været på markedet i mindst fem år før den 18. april 1998, skulle indsigelsesmeddelelserne videresendes til Kommissionen, i givet fald ledsaget af den franske regerings kommentarer.

15 Ved skrivelse af 9. november 1998 svarede den kompetente franske myndighed, at den under anvendelse af artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 havde skønnet, at de pågældende indsigelser var uberettigede, og derfor havde besluttet ikke at videresende dem til Kommissionen.

16 Kommissionen vedtog forordning (EF) nr. 378/1999 af 19. februar 1999 om tilføjelse i bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 om optagelse af visse betegnelser i det register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, der er fastsat i forordning nr. 2081/92 (EFT L 46, s. 13, herefter »den anfægtede forordning«). I tredje betragtning til denne forordning udtales det: »Der er ikke over for Kommissionen gjort indsigelse, jf. artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2081/92 mod de betegnelser, der er anført i bilaget til nærværende forordning efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.« Kommissionen fandt derfor, at betegnelserne »Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer« kunne optages i »register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser« og således nyde beskyttelse inden for Fællesskabet som beskyttede oprindelsesbetegnelser.

Retsforhandlinger og parternes påstande

17 Sagen er anlagt ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 11. maj 1999.

18 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 5. juli 1999 har Kommissionen rejst en formalitetsindsigelse i medfør af procesreglementets artikel 114.

19 Den 31. august 1999 har sagsøgeren indgivet sine skriftlige bemærkninger til Rettens Justitskontor vedrørende denne indsigelse.

20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen forkastes, subsidiært henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som betegnelserne »Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer« herved registreres som beskyttede oprindelsesbetegnelser.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 4. november 1999 har Den Franske Republik anmodet om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgtes påstande.

Formaliteten

Parternes argumenter

23 Kommissionen har gjort gældende, at sagen må afvises, da den anfægtede forordning er en almengyldig retsakt, da det sagsøgende selskab ikke befinder sig i en særlig situation, som adskiller det fra alle andre, og da det ikke deltager i registreringsproceduren på fællesskabsplan.

24 For det første bemærker Kommissionen, at den anfægtede forordning i lighed med grundforordning nr. 2081/92 udgør en almengyldig retsakt i artikel 249 EF's forstand. Den retter sig ikke til bestemte erhvervsdrivende, men til alle de producenter, som kan udnytte den pågældende betegnelse, og til alle dem, som tidligere har anvendt betegnelsen, men som ikke længere opfylder betingelserne efter Fællesskabets bestemmelser. Da den altså er en generel retsakt, må sagen i overensstemmelse med fast domspraksis afvises (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003; Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609; hvad angår forordninger om registrering af beskyttede oprindelsesbetegnelser eller beskyttede geografiske betegnelser henvises navnlig til Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel

mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 51, og af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 28).

25 For det andet medfører det forhold, at sagsøgeren har benyttet den pågældende betegnelse, ikke, at denne berøres af den anfægtede forordning på grund af visse egenskaber, som er særegne for selskabet eller på grund af en faktisk situation, som adskiller det i forhold til alle andre. Hvad dette spørgsmål angår kan den løsning, Domstolen anvendte i sin dom af 18. maj 1994 i sagen Codorniu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), ikke anvendes i den foreliggende sag.

26 For det tredje kan sagen ikke sammenlignes med den sag, Domstolen afgjorde ved dom af 4. oktober 1983, Fediol mod Kommissionen (sag 191/82, Sml. s. 2913). I denne sag havde Kommissionen afvist at indlede den antisubsidieringsprocedure, som er foreskrevet på fællesskabsniveau i de herom gældende regler, selv om alle virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder ifølge disse regler særligt havde fået indrømmet en række proceduremæssige garantier, såsom retten til at indgive klage, få behandlet klagen og indhente visse oplysninger. I den foreliggende sag fandt proceduren for indgivelse af en indsigelse i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2081/92 derimod sted i den forberedende fase for behandlingen af ansøgningen om registrering og foregik ved den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den part, som fremsætter indsigelsen, har bopæl eller forretningssted. Denne part er kun berettiget til at fremsætte sine bemærkninger for nævnte kompetente myndighed, og denne er udelukkende forpligtet til at »tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister«. Hvis indsigelsen »tages til følge« — det vil reelt sige, hvis den er velbegrundet — opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed, uden at de berørte personer deltager (jf. kendelsen i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 60).

27 Kommissionen fremhæver endvidere, at »enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person« ganske vist ifølge artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 har mulighed for at rejse indsigelse mod registreringen, men at 13. betragtning til

forordningen udtrykkeligt taler om »enhver individuelt og direkte berørt person«. Denne formulering, som svarer til formuleringen i artikel 230 EF, må forstås således, at betingelserne for at realitetsbehandle indsigelser skal fortolkes mere indskrænkende. I øvrigt kan en rådsforordning ikke udvide traktatens betingelser for en realitetsbehandling.

28 Kommissionen anfører desuden, at ansvaret for beslutningen om ikke at videresende den indsigelse, som sagsøgeren havde indgivet til den kompetente franske myndighed, udelukkende påhviler sidstnævnte. Da der er tale om en rent intern procedure, som gennemføres på den pågældende medlemsstats eneansvar, må sagsøgeren selv gøre sine rettigheder gældende ved de nationale domstole.

29 Endelig anfører Kommissionen, at den ifølge artikel 7 i forordning nr. 2081/92 ikke kan behandle indsigelser fra andre end medlemsstaterne, selv om den er af den opfattelse, at medlemsstaterne er forpligtet til at videresende den enhver indsigelse, som opfylder de to betingelser i denne bestemmelses stk. 3.

30 Sagsøgeren har gjort gældende at være umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning.

31 Sagsøgeren anfører for det første, at argumentet om, at sagen må afvises, fordi forordningen er almengyldig, er uden betydning for sagens afgørelse, så længe sagsøgeren kan godtgøre at være berørt af forordningen på grund af visse egenskaber, som er særlige for selskabet, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller det fra alle andre (jf. dommen i sagen Cordorniu mod Rådet).

32 Det sagsøgende selskab anfører endvidere, at det i lang tid har solgt cidere under betegnelsen »Pays d'Auge«. Det fremstiller mere end 1 000 000 flasker heraf om året, hvilket giver det en ledende stilling i forhold til de øvrige producenter i området, hvoraf den samlede årsproduktion for alle mærker under ét kun udgør 400 000 flasker. Sagsøgeren mener derfor at befinde sig i en særlig situation i forhold til den anfægtede forordning, ved hvilken en gruppe producenter, som sagsøgeren er udelukket fra, indrømmes monopol på at benytte den pågældende betegnelse.

33 Sagsøgeren anfører desuden, at de personer, som er særlig nævnt i den generelle retsakt, i medfør af hvilken den omtvistede forordning er vedtaget, eller nævnt i denne, principielt er berettiget til at indgive annullationssøgsmål til prøvelse af sidstnævnte forordning, da de befinder sig i en faktisk situation, som adskiller dem i forhold til alle andre, således som dette forstås i Domstolens dom af 15. juli 1963 i sagen Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 429, org. ref.: Rec. s. 197, på s. 223).

34 Det udtales nemlig i 13. betragtning til forordning nr. 2081/92, at »registreringsproceduren skal gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen via den givne medlemsstat«, og de berørte personer er i samme forordnings artikel 7 defineret som »enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse« (stk. 2), eller som »enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person« (stk. 3).

35 I den foreliggende sag hævder sagsøgeren at være retmæssigt berørt af registreringen af betegnelserne »Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer«, da denne medfører, at sagsøgeren forbydes at fortsætte med at markedsføre sine cidere under betegnelsen »Pays d'Auge«, selv om sagsøgeren er en ledende producent og sælger af cider fra denne egn.

36 Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at retten til at anlægge et annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser er en nødvendig følge af den for sagsøgeren anerkendte ret til at være part i den administrative procedure. Til støtte herfor påberåber sagsøgeren sig dommen af 17. juni 1998 i sagen UEAPME mod Rådet (sag T-135/96, Sml. II, s. 2335), hvori Retten fastslog, at adkomsten for en privat til at deltage i processen for udfærdigelse og vedtagelse af en generel retsakt, individualiserer den pågældende private, som den er rettet til, på samme måde som en adressat og således giver ham en søgsmålsret over for denne retsakt.

37 Det anførte gælder ifølge sagsøgeren så meget mere, som selskabet ikke har kunnet gøre sine rettigheder gældende over for Kommissionen, da den indsigelse, som selskabet indgav forskriftsmæssigt til de franske myndigheder, ikke blev videresendt til Kommissionen, i strid med de proceduremæssige garantier, som særligt er sikret sagsøgeren ved artikel 7 i forordning nr. 2081/92 (jf. dommen i sagen Fediol mod Kommissionen, Sml., s. 2935).

38 Over for argumentet om, at sagsøgeren ikke deltager i registreringsproceduren på fællesskabsplan, anfører denne, at medlemsstaten efter Kommissionens opfattelse er forpligtet til at videresende den indsigelse, som den private har indgivet, til Kommissionen uden at kunne udøve noget skøn med hensyn til behandlingen. Den private deltager derfor i fællesskabsproceduren og kan anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser med henblik på at sikre overholdelsen af de proceduremæssige garantier, som er sikret denne ved de pågældende fællesskabsbestemmelser.

39 Endelig anfører sagsøgeren, at spørgsmålet om realitetsbehandlingen af den foreliggende sag afhænger af relevansen af de anbringender, som denne har fremført til støtte for annullationssøgsmålet, hvorfor formalitetsspørgsmålet under alle forhold bør henskydes til afgørelse sammen med realiteten (Domstolens dom af 12.12.1996, sag C-142/95 P, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6669).

Rettens bemærkninger

40 Ifølge procesreglementets artikel 114 kan Retten, såfremt en part ønsker det, træffe afgørelse vedrørende formalitetsspørgsmålet uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge samme bestemmelses stk. 3 forhandles der mundtligt om partens begæring, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at den i kraft af sagens dokumenter har tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe afgørelse vedrørende begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

41 Ifølge artikel 230, stk. 4, EF er realitetsbehandlingen af et annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning, som er indgivet af en fysisk eller juridisk person, betinget af, at den anfægtede forordning i realiteten udgør en beslutning, som berører den pågældende umiddelbart og individuelt. Ifølge fast domspraksis skal kriteriet for sondringen mellem en almengyldig retsakt og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej (jf. kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 28, og i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 33). En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 55).

42 Hvad angår den foreliggende sag indrømmer den anfægtede forordning bl.a. betegnelserne »Pays d'Auge« og »Pays d'Auge-Cambremer« den beskyttelse af oprindelsesbetegnelserne, som er fastsat ved forordning nr. 2081/92, efter hvis artikel 2, stk. 2, litra a), en oprindelsesbetegnelse er defineret som navnet på et område, et bestemt sted eller, i undtagelsestilfælde, et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område. Som Kommissionen med rette har fremhævet, retter den anfægtede forordning sig ingenlunde til bestemte erhvervsdrivende såsom sagsøgeren, men giver alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative betingelser, ret til at sælge dem under en

af de nævnte betegnelser, hvorimod en sådan ret ifølge forordningen ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, som er ens for alle producenter.

43 De omhandlede bestemmelser har altså karakter af en almengyldig foranstaltning i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 249, stk. 2, EF, hvilket i øvrigt ikke bestrides af sagsøgeren. Ordningen finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig alle de virksomheder, som fremstiller et produkt, der udviser objektivt fastlagte kendetegn (jf. kendelsen i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen og i sagen Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen).

44 Det er dog ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt, når den pågældende rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adressat (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19 og 20, og i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 56).

45 Sagsøgeren gør i den henseende gældende, at selskabet i adskillige år har anvendt betegnelsen »Pays d'Auge« i Frankrig ved markedsføringen af de af selskabet fremstillede cidere, og at selskabet har en ledende stilling på det pågældende marked. Det er derfor af den opfattelse, at det befinder sig i en særlig situation i forhold til den anfægtede forordning, i lighed med hvad der gjaldt for det sagsøgende selskab i sagen Codorniu mod Rådet.

46 Den omstændighed, at sagsøgeren har en stor markedsandel, kan imidlertid ikke i sig selv adskille denne fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den

anfægtede forordning. Det skal herom i overensstemmelse med fast domspraksis bemærkes, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed — og dermed sin generelle karakter — fordi det er muligt med større eller mindre præcision at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det, som i det foreliggende tilfælde, er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten i relation til dens formål (jf. f.eks. Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, på s. 533 og 534, org. ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606, og Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48).

47 I øvrigt var den sagsøgende virksomhed i Codorniu-sagen på grund af en lovbestemmelse om benyttelse af en betegnelse forhindret i at anvende det ordvaremærke, som den havde fået registreret, og som den havde anvendt i lang tid, inden den anfægtede forordning blev vedtaget, således at virksomheden adskilte sig i forhold til alle andre erhvervsdrivende. Det fremgår af denne dom, således som den er blevet fortolket af Domstolen og Retten, at en generel retsforskrift kan berøre en erhvervsdrivende individuelt, såfremt den tilsidesætter dennes særlige rettigheder (kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 43, og i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 36, dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 67 og Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-100/94, Michailidis m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3115, præmis 66).

48 I den foreliggende sag har det sagsøgende selskab imidlertid hverken hævdet eller godtgjort, at anvendelsen af den geografiske betegnelse, som det gør krav på at benytte, beror på en sådan særlig rettighed, som det har erhvervet nationalt eller på fællesskabsplan inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, og at forordningen tilsidesætter dets rettigheder i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i nævnte domspraksis.

49 Det sagsøgende selskab gør endvidere gældende, at det er »retmæssigt berørt« i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 7, stk. 3, i forordning

nr. 2081/92, at det som følge heraf har rejst indsigelse mod registreringen af den pågældende betegnelse ved fremsendelse af en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor selskabet er etableret, og at de proceduremæssige garantier, som sagsøgeren er særlig sikret ved artikel 7, er blevet tilsidesat, fordi denne indsigelse ikke er blevet videresendt til Kommissionen. Alene disse omstændigheder gør det berettiget at realitetsbehandle det foreliggende søgsmål.

50 Herom bemærkes, at det ifølge fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, såsom retten til at blive hørt, ikke er noget krav hverken efter proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller efter de generelle retsakter selv som almengyldige foranstaltninger, at de berørte personer deltager, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage retsakterne (Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 75, og i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 60). Så længe der ikke udtrykkeligt er garanteret nogen proceduremæssige rettigheder, ville det følgelig være i strid med ordlyden af og ånden bag artikel 230 EF, såfremt enhver privat, som har deltaget i forberedelsen af en lovgivningsmæssig akt, efterfølgende kunne anlægge sag til prøvelse heraf (kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 40, og i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 68).

51 Spørgsmålet om, hvorvidt den foreliggende sag kan realitetsbehandles, skal derfor alene bedømmes på grundlag af de proceduremæssige garantier, der særligt er indrømmet private ved forordning nr. 2081/92.

52 Hvad angår systemet for indgivelse af indsigelse i henhold til forordning nr. 2081/92, falder de proceduremæssige garantier, som er indrømmet private, udelukkende ind under medlemsstaternes ansvarsområde og er ikke forbundet med udøvelse af nogen skønsbeføjelse for Kommissionen.

53 Således kan ifølge artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 kun medlemsstaterne gøre indsigelse over for Kommissionen. Ganske vist kan enhver fysisk eller

juridisk person, der er retmæssigt berørt, ifølge forordningens artikel 7, stk. 3, rejse indsigelse mod den påtænkte registrering, men det skal ske ved fremsendelse af en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl eller forretningssted. Den pågældende medlemsstat er ikke efter denne bestemmelse forpligtet til at videresende indsigelsen til Kommissionen, men kun til at vedtage de foranstaltninger, som er nødvendige for »at tage hensyn« til denne indsigelse inden for de fastsatte frister. Ifølge 13. betragtning til forordning nr. 2081/92 skal »registreringsproceduren... gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen«, men denne indsigelse skal ske »via den givne medlemsstat«. Artikel 7 i forordning nr. 2081/92 indeholder ingen bestemmelse, som giver Kommissionen mulighed for at tage hensyn til en indsigelse, den har modtaget fra andre end en medlemsstat. Endelig bestemmer artikel 7, stk. 5, i forordning nr. 2081/92, at såfremt en indsigelse »kan tages til følge« i henhold til artikel 7, stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed. I denne forbindelse er der ikke fastsat nogen bestemmelser om privates deltagelse.

54 Det skal tilføjes, at bestemmelserne i artikel 7 i forordning nr. 2081/92 om privates ret til at gøre indsigelse adskiller sig væsentligt fra de meget specifikke bestemmelser om dumping og subsidiering, der indrømmer visse erhvervsdrivende en særlig rolle i fællesskabsproceduren forud for fastsættelse af en antidumpingtold eller indførelse af antisubsidieringsforanstaltninger (jf. dommen i sagen Fediol mod Kommissionen, præmis 16 og 25). Følgelig er henvisningen til denne dom ikke relevant for det foreliggende tilfælde.

55 Det følger af det anførte, at forordning nr. 2081/92 ikke fastsætter særlige proceduremæssige garantier til fordel for private på fællesskabsniveau.

56 Selv om det i øvrigt forudsættes, at den kompetente franske myndighed har tilsidesat visse proceduremæssige rettigheder for sagsøgeren ved at afslå at

videresende dennes indsigelse til Kommissionen, er dette ikke uden videre ensbetydende med, at sagen alene af denne grund skal fremmes til realitetsbehandling.

57 Fællesskabets retsinstanser har nemlig ikke inden for rammerne af et annullationssøgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 230 EF, kompetence til at træffe afgørelse om lovmæssigheden af en retsakt udstedt af en national myndighed, selv om denne indgår i en fællesskabsretlig beslutningsproces, når det klart fremgår af kompetencefordelingen inden for det pågældende område mellem de nationale myndigheder og fællesskabsinstitutionerne, at den af de nationale myndigheder udstedte retsakt binder den beslutningstagende fællesskabsinstans og således er afgørende for ordlyden af dennes beslutning (hvad angår en beslutningsproces, jf. Domstolens dom af 3.12.1992, sag C-97/91, Oleificio Borelli mod Kommissionen, Sml. I, s. 6313, præmis 9 og 10).

58 Denne situation foreligger, når den kompetente nationale myndighed beslutter ikke at videresende den indsigelse til Kommissionen, som den har modtaget fra en privat i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92. Det fremgår nemlig af det tidligere anførte (jf. ovenfor, præmis 53), at Kommissionen er bundet af denne beslutning og ikke kan tage hensyn til en indsigelse, som den har modtaget fra andre end en medlemsstat.

59 Medmindre der anlægges sag ved Domstolen i henhold til artikel 226 EF, tilkommer det således alene de nationale retter, i givet fald efter en præjudiciel

forelæggelse for Domstolen, at træffe afgørelse vedrørende lovmæssigheden af den pågældende nationale retsakt (jf. dommen i sagen Oleificio Borelli mod Kommissionen, præmis 13) og vedrørende den pågældende medlemsstats eventuelle ansvar, såfremt det gøres gældende, at retsakten har voldt skade.

60 I den forbindelse skal det fremhæves, at sagsøgeren har anlagt sag ved Frankrigs Conseil d'État til prøvelse af den kompetente franske myndigheds beslutning om ikke at videresende sagsøgeren indsigelse til Kommissionen, og at sagsøgeren den 21. juni 1999 har indgivet en klage til Kommissionen med henblik på, at denne anlægger et traktatbrudssøgsmål mod Den Franske Republik i henhold til artikel 226 EF under henvisning til, at sidstnævnte ved den nævnte beslutning har tilsidesat artikel 7 i forordning nr. 2081/92.

61 Det fremgår af foranstående betragtninger, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 230, stk. 4, EF, hvorfor sagen må afvises.

62 Herefter er det ufornødent at træffe afgørelse vedrørende Den Franske Republiks begæring om intervention.

Sagens omkostninger

63 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, dog deres egne omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør denne under hensyn til Kommissionens påstand pålægges at betale sine egne og de af Kommissionen afholdte omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Det er ufornødent at træffe afgørelse vedrørende Den Franske Republiks begæring om intervention.**

3) **Sagsøgeren betaler sine egne og Kommissionens omkostninger.**

4) **Den part, som har begæret intervention, betaler sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 9. november 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident